

Wprowadzenie

do roku formacyjnego 2014/15

Temat na rok 2014/15

Każdy rok formacyjny to szansa dana przez Boga na nasze umocnienie i przybliżenie się do Niego. To zdanie możemy potraktować jako banał (bo przecież jakoś trzeba rozpocząć) lub jako źródło nadziei na to, że mamy szansę zrobić krok naprzód w kierunku pełniejszego, szczęśliwszego życia.

Ten rok zachęca nas do refleksji nad „drogą początkową” dla każdego chrześcijanina – czyli etapem życia od pierwszego spotkania Jezusa do poświęcenia swojego życia dla Niego. Wyrażenie „droga początkowa” może sugerować, że ten początkowy odcinek można szybko przejść. W rzeczywistości jednak osiągnięcie pełnego życia chrześcijańskiego zajmuje długie lata. Tę drogę przeszło wielu ludzi przed nami, wielu z nich Kościół stawia nam za wzór. Nie zawsze mamy jednak możliwość dokładnego prześledzenia tego początkowego etapu, ponieważ często postacie świętych pokazywane są nam już w tej pełnej, dojrzałej postaci.

Na szczęście Pismo Święte jest niezawodne także w pokazywaniu „drogi początkowej”. Postacią, która na tym etapie została ukazana w Biblii szczegółowo, jest Szaweł z Tarsu, nazywany w obszarze języka greckiego Pawłem (Dz 13, 9), a przez Kościół św. – Pawłem Apostołem. Jest on również patronem naszej Wspólnoty. Jego „drogę początkową” opisał św. Łukasz Ewangelista w Księdze Dziejów Apostolskich w rozdziałach od 7 do 12. To jak bogaty i pouczający jest ten opis, przekonamy się w kolejnych konferencjach.

Temat „drogi początkowej”, który będziemy zgłębiać, jest mocno związany z tematem rozpoczynającego się od Adwentu Programu Duszpasterskiego w Polsce na rok 2014/2015. Jego hasło brzmi: „Nawróćcie się i wierzcie w Ewangelię”. Tematem pracy formacyjnej naszej Wspólnoty na ten rok jest właśnie zgłębienie procesu nawrócenia. Ma to nas doprowadzić do celu, który ks. arcybiskup Stanisław Gądecki, Przewodniczący Episkopatu Polski, wyraził jako „ożywienie osobistej wiary Polaków w Chrystusa, [...], która owocuje zaangażowaniem w życie wspólnoty i świadectwem życia chrześcijańskiego”. Arcybiskup Gądecki podkreśla też, że ten rok ma być „wprowadzeniem w tajemnicę; tajemnicą jest zarówno spotkanie człowieka z Bogiem, jak i to, co kryje się w człowieku”. Ta zasada jest mocno obecna w realizacji programu w naszej Wspólnocie, gdzie treści, na których pracujemy, mają nas prowadzić do naszego serca i do osobistej relacji z Chrystusem.

Wielka metafora budowlana

Św. Paweł jest postacią niezwykłą także dlatego, że nie tylko możemy przeczytać opis jego nawracania się w interpretacji św. Łukasza, ale również możemy z Listów św. Pawła wyczytać jego własne poglądy na tematy związane z tym procesem. W jednym z listów znajdujemy poniższy opis:

„Wy jesteście uprawną rolą Bożą i Bożą budowlą. [...] Niech każdy jednak baczy na to, jak buduje. Fundamentu nikt nie może położyć innego, jak ten, który jest położony, a jest nim Jezus Chrystus. I tak, jak ktoś na tym fundamencie buduje: ze złota, ze srebra, z drogich kamieni, z drzewa, z trawy lub ze słomy, tak też jawne się stanie dzieło każdego”.
(1 Kor 3, 9b-13)

W tych kilku zdaniach św. Paweł wprowadza swoje, bardzo istotne dla nas, rozumienie natury „drogi początkowej” – jest ona wprowadzana poprzez metaforę do procesu budowlanego. W konferencjach będziemy się odwoływali do tej analogii. Zapamiętajmy więc ją dobrze: mamy grunt, w nim założony fundament, na fundamencie zbudowaną konstrukcję – świątynię samego Boga (porównaj 1 Kor 3, 16). Całość budowli jest obrazem naszego życia. Natomiast poszczególne aktywności, takie jak prace ziemne, wylewanie fundamentu i wznoszenie ścian, stanowią będą przedmiot naszych rozważań w tym roku i inspirację do działania.

W szczególności, na podstawie tekstów z Dziejów Apostolskich dotyczących początków działalności św. Pawła, wyodrębniliśmy następujące zagadnienia związane z budową, czyli „drogą początkową”, które staną się tematami poszczególnych konferencji:

1. Wykupienie gruntu – odkupienie dokonane przez Jezusa wyprzedza wszelkie nasze działania, „odkupił nas, gdyśmy byli jeszcze grzesznikami”.
2. Prace ziemne i wkopanie fundamentu – spotkanie z Jezusem domagało się od Szawła całkowitej zmiany w podejściu do świata. Szaweł przez przyjęcie chrztu wkracza w nowy etap swojego życia.
3. Budowanie poza fundamentem – Szaweł podejmuje energiczne działania, które są w swoim charakterze podobne do działań przed nawróceniem, lecz okazuje się, że wszystkie działania w życiu duchowym, które nie są w całości kierowane przez Ducha Świętego, okazują się nieskuteczne.
4. Przeszkody pomagające w budowie – Szaweł zмага się z niemożliwością przebicia się z Ewangelią przez mur wrogości. To, co jest dla niego trudne, zmusza go do wejścia w głąb siebie, przyjęcia pomocy od ludzi i większej współpracy z łaską.
5. Budowanie na fundamencie – podczas odosobnienia od uczniów, prowadząc zwykłe życie w rodzinnym Tarsie, Szaweł, prowadzony przez Ducha Świętego, przez kilka lat buduje solidną konstrukcję swojego chrześcijaństwa.
6. Otwarcie budowli – Szaweł jest gotowy, aby zaprosić innych do tego, co zbudował. Podejmuje służbę we wspólnocie polegającą na nauczaniu świeżo nawróconych jak budować na fundamencie.

Obszary zastosowania: nasze dojrzewanie i ewangelizacja innych

Mając zarysowane tematy konferencji, zastanówmy się przez chwilę, w jaki sposób nasza refleksja nad tymi tematami może być dla nas pomocą.

Pierwszym obszarem zastosowania treści konferencji w tym roku jest, jak zawsze, nasze własne życie. Powstaje jedynie pytanie, czy temat „drogi początkowej” jest odpowiedni dla nas, z których większość ma za sobą długoletni czas we wspólnocie (naszej bądź innej), a nasze chrześcijańskie dojrzewanie liczy się w dziesiątkach lat. Żeby odpowiedzieć na to

pytanie, trzeba sobie uświadomić, że człowiek składa się z wielu sfer i działań na wielu obszarach. Nasze życie jest dynamiczne. Na przestrzeni lat dojrzewamy w naszym człowieczeństwie, gdy podejmujemy nowe role np. w rodzinie, życiu zawodowym, w społeczeństwie. Pojawiają się nowe wyzwania i problemy. W formacji ważne jest, by nie oddzielać tego „zwykłego” ludzkiego dojrzewania na różnych etapach życia od rozwoju życia duchowego. Nie jest dobrze dzielić obszarów naszego życia na część sacrum i profanum. Wszystkie obszary muszą być włączone w nasze życie wiary. To właśnie w te obszary, w których dojrzewamy jako ludzie, „wchodzi” formacja w naszej Wspólnocie, jako „narzędzie” pomocne w dojrzewaniu ludzkim, a co za tym idzie, chrześcijańskim. Przyjęcie chrześcijaństwa na jakimś etapie nie gwarantuje nam, że wszystkie sfery życia są z nim zgodne. Każdy nowy obszar w naszym życiu potrzebuje swojej własnej „ewangelizacji”. W tym nawiązujemy do pojęcia *integracji* – każdy obszar naszego życia musi być „zintegrowany” z nami, tak, abyśmy mogli odbierać sygnały płynące z danej sfery i umieli przekładać nasze decyzje na rzeczywistość danej sfery. Osiągnięcie pełni chrześcijaństwa wymaga od nas „oddania” każdego z tych obszarów Jezusowi, aby On poprzez Ducha Świętego, prowadził nas do wypełniania swojego Dzieła. Takie oddanie Jezusowi świadczy o zakończeniu drogi początkowej. Jeżeli więc rozpoznajemy w sobie co najmniej jeden obszar życia, w którym rzeczywistość nie funkcjonuje w ten sposób, musimy szukać w opisie tej drogi w konferencjach elementów, które trzeba uzupełnić.

Niezależnie od stopnia zaawansowania w życiu chrześcijańskim i od poprzednich doświadczeń, poznanie tajników drogi początkowej powinno zbudować w nas obraz chrześcijanina – ukonkretniony ideał, do którego będziemy mogli dążyć.

Drugim obszarem zastosowania treści konferencji jest rozumienie procesu ewangelizacji i formowania chrześcijaństwa u innych ludzi. W naszej wspólnocie mamy ogromną łaskę towarzyszenia innym ludziom w ich drodze ku pełniejszemu życiu z Jezusem. Dotyczy to każdego członka małej grupy. W szczególny sposób animatorzy w naszej wspólnocie są wezwani do służby polegającej na pomocy, w miarę możliwości, w tej drodze. Aby uczynić towarzyszenie i pomoc skuteczniejszym, potrzebujemy nazwania etapów, procesów i decyzji, które każdy musi na swojej drodze podjąć. Jednocześnie trudności, jakie napotkał Paweł i akty chrześcijańskiej miłości, których doświadczył od braci, mogą nas nauczyć cierpliwości w przyjmowaniu niedojrzałości naszej i innych.

Nowość! Rada patrona

Oprócz tekstu konferencji, co miesiąc będziemy dostawali także „radę patrona”. Będą to pojedyncze wersety, wybrane z nauczania św. Pawła z krótkim komentarzem – będą one dołączone do konferencji. Ich celem jest zwrócenie uwagi na podstawowe, ale bardzo istotne, elementy naszego życia. Elementy te, choć oczywiste i z pewnością słyszeliśmy o nich wiele razy, czasem umykają nam z pola widzenia. Pierwszą radę znajdziecie już pod tym tekstem.

Zakończenie: decyzja

Aby to wszystko, co planujemy, wydało owoc, potrzebny jest jeszcze jeden element: Twoja osobista decyzja, żeby wejść na drogę tegorocznej formacji. Decyzja, że chcesz prześledzić „drogę początkową” św. Pawła i zadać sobie trud zobaczenia, jak jej elementy mają się w Twoim życiu. Decyzja, że nawet jak nie będzie wychodzić, to będziesz wracał, aby zaczerpnąć jak najwięcej.

W praktyce naszej wspólnoty miejscem na wyrażenie tej decyzji lub/oraz wątpliwości w jej podjęciu, jest rozmowa z animatorem zwana skrutynium. Zdecydowanie zachęcamy do podjęcia tej praktyki w pierwszych tygodniach pracy formacyjnej – nie czekajmy nawet na zachęty ze strony animatorów. Skrutynium pomoże nam wejść w roczną formację¹.

Być może rodzi się pytanie – co z tego będziemy mieli? Nie ma tutaj żadnych gwarancji, ale doświadczenie pokazuje, że do naszego trudu formowania się dokłada swoją łaskę Duch Święty. Wykorzystuje On nasze niedoskonałe konferencje, wyszarpywane ich czytanie, nieidealną realizację “pięciu punktów pracy z katechezą”, niestuprocentową obecność na spotkaniach, itp. i prowadzi bliżej do prawdy, do nas samych, do siebie nawzajem, wreszcie do Tego, który jest Pełnią Prawdy i Miłości – Jezusa Chrystusa. Amen.

RADA PATRONA

„Zachęcam was jedynie, bracia, abyście coraz bardziej się doskonalili i starali zachować spokój, spełniać własne obowiązki i pracować własnymi rękami, jak to wam nakazaliśmy”.
(1 Tes 4, 11)

Komentarz: Oto krótki przepis św. Pawła na dobre życie. Dwa razy po dwa elementy. Pierwsza dwójka – wewnętrzna: praca formacyjna (tak!) i starania, aby emocje (szczególnie lęk) nie panował nad naszym życiem. Druga dwójka – zewnętrzna: aktywność (przeciwieństwo lenistwa) w spełnianiu tego, co jest obowiązkiem stanu i co wynika z naszej sytuacji życiowej, a także aktywność w zaspokajaniu potrzeb własnych i naszych bliskich.

¹ “Ściąga” pomocna w przygotowaniu do skrutynium:

<http://formacjakatolicka.pl/krakow/lib/exe/fetch.php/formacja:skrutinium-v03.pdf>